

И коньтъ му се изправиль на задни крака.

Никой не се наелъ да излѣзе. Глашатаятъ подканилъ бързоконцитъ отново. Пакъ никой не излѣзълъ. Уплашили се всички. Тогава Главчо бутналъ коня и отлетѣлъ като стрела.

Стигналъ въ гората. Слѣзълъ отъ коня. Влѣзълъ въ лѣвото му ухо, излѣзълъ изъ дѣсното и станалъ пакъ такъвъ, какъвто билъ по-напредъ. Набралъ си гжби въ торбичката и си отишелъ:

Върнали се и братята. Почнали да разказватъ на баща си, какво чули и що видѣли на веселбата: какъ дошелъ младъ хубавецъ съ конь вихрогонъ, какъ се изплашили всички бързоконци и никой не се наелъ да се надпрепуска съ него, какъ юнакътъ бутналъ коня си и отлетѣлъ като вѣтръръ.

А Главчо лежалъ на одъра и току се подсмивалъ.

— Дали ще се върне пакъ юнакътъ? — попиталъ бащата.

— Трѣбва да се върне. — рекли синоветъ, — защото веселбитъ ще продължатъ три дѣня.

На другия дѣнь братята пакъ

заминали за столицата. Главчо нарамилъ торбичката, отишелъ въ гората, свирналъ три пжти и викналъ:

— Вихрогончо, ела тука!

Коньтъ дошелъ. Главчо влѣзълъ въ дѣсното му ухо, излѣзълъ презъ лѣвото и станалъ пакъ хубавъ като слънце. Яхналъ коня и право въ столицата.

Като го видѣли хората, отдалече взели да му струватъ пжтъ. Главчо плясналъ съ камшика, па извикалъ:

— Кой желае да се надпрепуска?

— Азъ! — извикалъ единъ бързоходецъ. — Пушай!

Дорде каже тоя „пушай“, Главчо отлетѣлъ като стрела. Бързоходецътъ билъ насрѣдъ пжтя, а Главчо се върщалъ вече.

— Хайде! — рекълъ, — има ли други да излѣзе?

Излѣзълъ втори юнакъ. Главчо и него надбѣгалъ. Излѣзълъ трети. И него надпреварилъ, па извикалъ:

— Има ли още нѣкой!

Никой не се наелъ. Главчо бутналъ коня и се изгубилъ.

На третия дѣнь пакъ доле-тѣлъ. Царскиятъ глашатай излѣзълъ на чердака при царки-

